

Egy 50 éves érettségi találkozó margójára

„A Temesvári Pelbárt Gimnázium hírnevét, kimagasló szerepét társadalmunkban és egyházunk világában nem az épület kora, művészeti vagy építészeti értéke, hanem az Alma Matert fenntartó és működtető paptanárok, nevelők életének, tudományos felkészültsége és hatásos nevelési módszere jelenti.”

Ezt a gondolatot egyik osztálytársam fogalmazta meg abban az emlékkönyvben, amelyet ez év június 27-28-án megtartott 50 éves találkozóink emlékére iskolánknak készítettünk. Igen. Mi nagyon szerencsés korosztály voltunk, akiket „óriások” neveltek, tanítottak. Neveket nem emelek ki, mert úgy érzem méltatlan volna bárkit is kihagynom tanáraink közül.

Az osztályfőnöki órán (sajnos már osztályfőnök nélkül) hallgatva társaim beszámolóját, visszaemlékezéseit, egyre erősebben fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy amit hallok, az nem csak egy öregedő fejjel, a hála és szeretet érzületével elmondott emlék. Valóság, ami az életünk során útmutatást adott a hétköznapi nehéz pillanataiban, hogy jó, és hitünknek, erkölcsi értékeinknek megfelelő döntéseket hozhassunk.

Hiszem, hogy azok a diákok, akik ma élnek, tanulnak ebben az iskolában az 50 éves találkozójukon ugyanúgy azt fogják érezni, hogy ők egy szerencsés korosztály, mert „óriások” tanították, nevelték őket. Ha ez így lesz – és miért ne lenne – akkor ez azt jelenti, hogy bár iskolánk külsőleg megújult, igazodott a megváltozott kor követelményeihez, de a *belső értékek, melyeket hitünk és Szent Ferenc élete, tanítása jelöl ki számunkra, az nem változott.*

Még egy gondolat talán ráfér a margóra, amit feltétlenül szeretnék megfogalmazni. Örömmel, vidáman, mosolyogva jöttünk a találkozóra, otthonosan éreztük magunkat a számunkra nagyon megváltozott, de mégis ismerős falak között. Ehhez hozzájárult az a nagyfokú figyelmesség, gondoskodó kedvesség az iskola dolgozói részéről, amit tapasztaltunk már a találkozó előkészítése során, és ezt éreztünk az iskolánkban töltött két nap alatt is. Köszönet érte! Ez a „látthatatlan” munka elengedhetetlen feltétele annak, hogy a hétköznapi is ünneppé váljanak.

„Ebbez a munkához kívánok egykori iskolámnak erőt, türelmet, boldog kisdiákokat és ugyanannyi – mosolygal, szeretettel – visszatérő öregdiákokat” (Emlékkönyv)

Marton György (1964. humán)